روزنامه سیاسی، فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی
صاحب‌امتیاز و مدیرمسؤول: محمد آخوندی
مدیرعامل: رضا شکیبایی
سردبیر: سید عابدین نورالدینی
نشانی: خیابان انقلاب اسلامی، بین حافظ و خیابان ولیعصر(عج)، کوچه سعید، پلاک ۹
روابط عمومی: ۶۶۴۱۳۷۹۲ تلفن: ۶۶۴۱۳۷۸۳ نمابر: ۶۶۴۱۴۱۳۷
پیامرسان: vatanemrooz@ پست الکترونیک: info@vatanemrooz.ir
چاپ: موسسه جام‌جم برتر برنا توزیع: نشر گستر امروز: ۶۱۹۳۳۰۰۰
وطن امروز

پیامبر اعظم(ص): چنان با مردم مصاحبت داشته باش که خود دوست داری به همان گونه با تو مصاحبت کنند

دعای روز بیست و هفتم ماه رمضان

بسم الله الرحمن الرحیم

اللهمّ ارْزُقْنی فیهِ فَضْلَ لَیْلَه القَدْرِ وصَیِّرْ أموری فیهِ من العُسْرِ الی الیُسْرِ واقْبَلْ مَعاذیری وحُطَّ عنّی الذّنبَ والوِزْرِ یا رؤوفاً بِعبادِهِ الصّالِحین

خدایا روزی کن مرا در آن فضیلت شب قدر را و بگردان در آن کارهای مرا از سختی به آسانی و بپذیر عذرهایم و بریز از من گناه و بارگران را، ای مهربان به بندگان شایسته خویش».

اخبار

تالار هنر، دفتر دائم جشنواره تئاتر کودک و نوجوان شد

در روزهای آغازین سال، دفتر جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان به تالار هنر انتقال یافت و این تالار به عنوان مکان دائمی این جشنواره تعیین شد. بیست‌وهشتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک‌ونوجوان اسفند سال گذشته در شهر اردکان برگزار و با استقرار دفتر دائم، فعالیت این جشنواره در دوره بیست‌ونهم آغاز شده است. تالار هنر تنها سالن حرفه‌ای اداره کل هنرهای نمایشی است که به اجراهای ویژه گروه سنی کودک و نوجوان اختصاص دارد و پایگاه هنرمندان و دست‌اندرکاران این شاخه تخصصی به شمار می‌رود.

حضور «پوست شیر» در جشنواره فیلم مسکو

سریال «پوست شیر» محصول اختصاصی فیلم‌نت به کارگردانی جمشید محمودی، نویسندگی رضا بهاروند و جمشید محمودی و تهیه‌کنندگی نوید محمودی در چهل‌وششمین جشنواره فیلم مسکو حضور می‌یابد.

جشنواره مسکو دومین جشنواره قدیمی جهان است و به عنوان یکی از جشنواره‌های رتبه الف شناخته می‌شود. این رویداد ۱۹ تا ۲۶ آوریل برابر با ۳۱ فروردین تا ۷ اردیبهشت در مسکو برگزار خواهد شد.

این جشنواره برای نخستین بار بخش غیررقابتی برای معرفی و نمایش اپیزود اول سریال‌ها از سراسر جهان در نظر گرفته است که در همین راستا سریال «پوست شیر» به این رویداد جهانی دعوت شده است.

با توجه به اینکه روسیه دارای چندین پلتفرم ott، VOD، همچنین شبکه‌های تلویزیونی متعدد است، حضور این سریال پیشرفت صنعت سریال‌سازی در سیستم خصوصی ایران را به پخش‌کنندگان روسی و حاضران در این رویداد نشان می‌دهد.

سریال «پوست شیر» بر اساس رای کاربران سایت سینمایی «IMDB» توانسته نمره ۸,۴ را به دست بیاورد. این سریال در ۳ فصل ۸ قسمتی نخستین تجربه برادران محمودی در شبکه نمایش خانگی نیز است. هادی حجازی‌فر، پانته‌آ بهرام، مهرداد صدیقیان، علیرضا کمالی، پردیس احمدیه، ژیلا شاهی مجتبی پیرزاده و شهاب حسینی از جمله بازیگران سریال «پوست شیر» هستند.

آغاز اکران سیار و دانشگاهی فیلم «آسمان غرب»

فیلم سینمایی «آسمان غرب» به نویسندگی و کارگردانی محمد عسگری و تهیه‌کنندگی حبیب والی‌نژاد که از ابتدای سال ۱۴۰۳ روی پرده سینماها رفت، با اتمام تعطیلات نوروزی، اکران سیار و دانشگاهی خود را در سراسر کشور آغاز کرد. فعالان فرهنگی و دانشگاهی جهت هماهنگی اکران گروهی و سیار این فیلم، می‌توانند با شماره ۹۱۰۷۱۲۵۳-۰۲۱ دفتر پخش سیار بهمن سبز تماس بگیرند یا از طریق درگاه اینترنتی https://esayar.ir درخواست خود را ثبت کنند.

همچنین روز جمعه همزمان با برپایی روز قدس در سراسر کشور، غرفه معرفی و ثبت‌نام اکران فیلم «آسمان غرب» در بیش از ۱۰ شهر کشور برپا شد. تهران، اصفهان، خمینی‌شهر، گلپایگان، خور، بهارستان، طالخونچه، تیران، رامشه، برخوار و... از جمله این شهرها بودند. معرفی فیلم، فروش بلیت سینما به مخاطبان و برپایی چند سانس اکران سیار فیلم از جمله این اقدامات بودند.

این فیلم سینمایی که نامزد ۶ سیمرغ و برنده ۳ سیمرغ بلورین از چهل‌ودومین جشنواره فیلم فجر است، روایتی قهرمان‌محور از حماسه‌آفرینی شهید «علی‌اکبر شیرودی»، خلبان هوانیروز ارتش و گروه همرزمانش را در روزهای نخست و غافلگیرانه شروع جنگ در غرب کشور برای جلوگیری از سقوط شهر سرپل ذهاب و نفوذ دشمن به خاک وطن به تصویر می‌کشد.

میلاد کی‌مرام، امیرحسین آرمان، نادر فلاح، آرمین رحیمیان، کریم امینی، روح‌الله زمانی و... با حضور افتخاری تورج الوند و هنرمندی نسیم ادبی بازیگران این فیلم را تشکیل می‌دهند. «آسمان غرب» محصول بنیاد سینمایی فارابی و سازمان سینمایی سوره با مشارکت ارتش جمهوری اسلامی ایران است که اکران آن در سینماهای سراسر کشور ادامه دارد.

بازیگران نمایش «بیژن و منیژه» معرفی شدند

نمایش «بیژن و منیژه» جدیدترین اثر شکرخدا گودرزی در مقام کارگردان با تهیه‌کنندگی مهدی بخشیانی و فاطمه کریمی است. علیرضا عابدی، زهره کدخدازاده، اشکان شریعتی، سیاوش خادم‌حسینی و شکرخدا گودرزی ترکیب بازیگران نمایش «بیژن و منیژه» را تشکیل می‌دهند. آیسان نوریان و اسد پورحمزه هم در کنار دیگر جوانان هنرجوی تئاتر، فهرست بازیگران این نمایش را کامل می‌کنند.

سایر بازیگران این اثر نمایشی عبارتند از: یوسف نکویی، صادق اکبری، مهدیه خوش‌فطرت، رزا کاوه، سویل محمدنژاد، ماتیسا توسلی، ملیحه زمان‌پور، مهنا میرقادری، خورشید خلج، مستانه علایی، غزل حسینی کاردر و صبا حسینی کاردر.

«بیژن و منیژه» با حضور بازیگران تئاتر و هنرمندان موسیقی و به صورت موزیکال با همراهی خوانندگان پس از ۹ ماه تمرین آماده اجرا می‌شود.

نگاهی به پشت صحنه برنامه «سرزمین شعر» که این روزها از شبکه ۴ پخش می‌شود

خرق عادتی شاعرانه

محمدرضا اسماعیلی: از در خیابان بهشتی وارد پارکینگ چهل‌سرا می‌شوم؛ لوکیشنی است که مسؤول روابط عمومی برنامه برای من فرستاده بود. بعد از ورود، راهنمایی نبود تا به محل ضبط برسم و فقط سربازی نگهبان بود که خبری از محل برنامه‌ها نداشت! بعد از چند بار تماس ناموفق برای گرفتن آدرس دقیق استودیو، نغمه مستشارنظامی را دیدم که وارد محوطه اصلی چهل‌سرا شد. من هم همان خط مسیر خانم مستشارنظامی را گرفتم به امید اینکه به استودیو برسم. بعد از ورودی اصلی سرای دوم از دالانی تاریک عبور کردیم تا به انتهای سرا رسیدیم و حدود ۱۵ پله را بالا رفتیم تا به محل ضبط رسیدیم. نصف یک سوله در چهل‌سرای مصلای امام خمینی(ره) فضایی است که برنامه «سرزمین شعر» در آن ضبط می‌شود؛ استودیویی به غایت کوچک‌تر از جایگاه شعر در سرزمینش.

ابتدای ورود در سمت راست، پشت صحنه برنامه است که مهدی سمنانی دارد اجرایش می‌کند و سمت چپ نیز راهرویی است که اسمش را کوچه سرزمین شعر گذاشته‌اند؛ دکوری ساده با پرتره شاعرانی چون هوشنگ ابتهاج، قیصر امین‌پور، پروین اعتصامی و... که به ورودی استودی اصلی راه داشت. استودیو کوچک‌تر از آن بود که دوربین‌ها در پشت صحنه باشند و فقط از داخل دیواره‌ها به داخل راه داشتند.

از کوچه که گذر کردیم و به داخل استودیو رفتیم تا خانم روابط عمومی محیط را نشانم دهد، علیرضا قزوه را دیدم که در گوشه‌ای دراز کشیده بود، تلفن همراه خود را در هوا نگه داشته بود؛ البته نمی‌دانم آقای مؤدب به قزوه چه گفت که سریع بلند شد و نشست.

محمدکاظم کاظمی هم که با لباس خامه‌دوز شده هراتی‌اش که از دوستش گرفته بود با کلاهی بر سر، سریع پشت میز صندلی خود نشست تا بتوانند زودتر ضبط داشته باشند.

پشت صحنه با علی زارعان، تهیه‌کننده برنامه «سرزمین شعر» درباره اینکه شعر در همه سال‌ها متمم برنامه‌های دیگر بوده صحبت کردیم. وی گفت: «شعر هنر اول ایرانیان است اما با بی‌مهری روبه‌رو شده است ولی این بار محور قرار گرفته و آواز و خوشنویسی هم در کنار سرزمین شعر جا گرفته‌اند».

زارعان درباره روند اجرایی این ایده اینطور گفت: «پیش‌قراول این طرح علیرضا قزوه بود و علی‌محمد مودب و محمدمهدی سیار هم بعدا به قزوه اضافه شدند. ما برنامه‌سازان هم آخرین عضو این تیم به مجموعه اضافه شدیم و خود دوستان قدم‌های بلندی برداشته بودند».

زارعان علت پخش «سرزمین شعر» از شبکه ۴ سیما را هم سند بالادستی این شبکه برای حمایت از شعر بیان می‌کند.

اینکه صفر تا صد ایده‌پردازی برنامه‌ای شاعرانه را خود شاعران انجام بدهند و فقط بعد اجرایی را به اهالی رسانه بپردازند، نقطه قوتی است که این شب‌ها در برنامه سرزمین شعر می‌بینیم و پاسخی است به این سوال که شعر هم می‌تواند به جایگاه خود در رسانه برسد.

ناصر فیض، علیرضا قزوه، علی‌محمد مؤدب، محمدمهدی سیار و محمدکاظم کاظمی داوران مسابقات این برنامه هستند. محمدمهدی سیار در این برنامه علاوه بر نقش داوری و دبیر هیات داوران، مجری برنامه است که در نخستین تجربه خود نیز موفق بوده است.

البته انتخاب محمدکاظم کاظمی به عنوان داور هم ایده موفقی بوده است، چرا که وی علاوه بر اینکه از شاعران و ویراستاران بنام کشورمان است، اصالت افغانستانی خود را در قاب تلویزیون حفظ کرده است. از طرفی کاظمی با لهجه و لباس‌های افغانستانی جذابیت خاصی به این صحنه بخشیده است و حضور شاعر افغانستانی هم نشان از فرامرز بودن زبان فارسی است.

پیش از این برنامه، شعر که به عنوان نخستین هنر ایرانیان شناخته می‌شود، به صورت جدی و جداگانه مورد توجه قرار نگرفته بود، بلکه چاشنی و متممی برای سایر برنامه‌ها و مناسبت‌ها بود. برنامه‌های چون مشاعره، شب شعر و شعرخوانی برای مناسبت‌ها محلی برای ارائه شاعران بود اما در سرزمین شعر بستری برای شاعرانی که شناخته‌شده نیستند ایجاد شده است تا خود را معرفی کنند. می‌توان «سرزمین شعر» را همان گات تلنت یا برنامه استعدادیابی شاعران نامید اما با این تفاوت که شاعران حاضر در این برنامه از شعرای تثبیت‌شده کشورمان هستند که کمتر دیده شده‌اند.

این برنامه در اصل پیوست رسانه‌ای هجدهمین دوره جشنواره شعر فجر به دبیری علیرضا قزوه است و بخش جوایز را هم وزارت ارشاد و فرهنگ اسلامی پرداخت می‌کند.

سرزمین شعر همانند بسیاری از رویدادهای ادبی با ضعف اطلاع‌رسانی و تبلیغات کار خود را شروع کرده و بر همین منوال هم ادامه داده است به طوری که در طول قسمت‌های پخش شده فقط یک ویدئوی شعرخوانی از موسی عصمتی، شاعر نابینای اهل سمنان وایرال شده است و بازدیدش عددی نزدیک به یک میلیون را ثبت کرد. فریبا یوسفی، نغمه مستشارنظامی، مصطفی محدثی‌خراسانی، محمود اکرامی‌فر، محمود حبیبی کسبی، اسماعیل امینی، علی داوودی و افسانه غیاثوند سرگروه‌های لیگ «سرزمین شعر» هستند.

مصطفی محدثی‌خراسانی که سرگروه است، درباره روند انتخاب شاعران گروه خود اینطور بیان می‌کند: «سرگروهان با سلایق و ارتباطاتی که با شاعران داشتند، افرادی را انتخاب کردند و آشنایی من و شاعرانی که در گروه من هستند به بیش از ۲۰ سال بازمی‌گردد و عمدتا اینها را از اردوهای شعر دانش‌آموزی که داور یا معلم بودم می‌شناسم. رویکرد شاعران هم متفاوت است اما عمدتا اشعاری که در «سرزمین شعر» خواندند، غزل بوده است».

خراسانی درباره وظایف سرگروهی هم می‌گوید در انتخاب اشعار به شاعران راهنمایی می‌کنند تا مورد پسند داوران قرار بگیرد.

البته درباره برنامه «سرزمین شعر» می‌گوید: «در این ۴۰ سال من به یاد ندارم در سطح کشور یا رسانه چنین برنامه‌ای برای شعر رقم خورده باشد و این اتفاق بزرگی است که می‌تواند سنگ بنایی برای پیدا کردن جایگاه شعر در رسانه و میان مردم باشد».

محمود حبیبی کسبی هم که یکی دیگر از سرگروه‌هاست، درباره ایده اولیه این برنامه اظهار داشت: «امسال که آقای قزوه دبیر جشنواره شعر فجر شد، پیشنهاد اولیه رسانه‌ای کردن بخشی از جشنواره را من به آقای مؤدب و قزوه دادم. گفتم چنین برنامه‌ای در فضای شعری عرب هم با نام «امیرالشعرا» هر سال در میان کشورهای عرب‌زبان برگزار می‌شود و یک شاعر را به عنوان امیرالشعرا انتخاب می‌کنند. ما می‌توانیم در حاشیه شعر فجر که می‌تواند مهم‌تر از متن باشد، با حضور داورانی که همه آنها را قبول دارند، فضایی را مهیا کنیم که شاعرانی رقابت کنند و در کنار آرای داوران، آرای مردمی را هم دخالت بدهیم تا بتوانیم مردم را با شعر جدی آشتی بدهیم و به نوعی سلیقه مردم هم به دست‌مان بیاید».

علیرضا افتخاری، خواننده کشورمان نیز در این برنامه حضور دارد و شاه‌بیت اشعاری را که می‌خوانند با آواز ارائه می‌دهد تا به لحاظ فنی و عناصر شعری و آوایی هم مورد بررسی قرار گیرد.

«سرزمین شعر» به لحاظ فرمی در حوزه شعر خرق عادتی است که باید در سال‌های آینده ادامه یابد تا به رشد محتوایی و فرمی برسد؛ رشدی که جایگاه شعر را میان مردم کوچه و بازار و مخاطبان تخصصی خودش در مرتبه اول تثبیت و بعد تقویت کند.

فضاسازی، دکور و فرم رسانه‌ای و نه محتوایی این برنامه در حد و اندازه محتوای سرزمین شعر نیست که باید در سال‌های دیگر به قدر و اندازه این برنامه توجه شود.

اگر این ساختار و پیوست رسانه‌ای جایزه شعر فجر در آیین‌نامه بیاید تا در دوره‌های دیگر نیز دبیران این مسؤولیت را بر عهده بگیرند و از برگزاری حداقلی دوری کنند، می‌تواند به جایگاه شعر در رسانه کمک کند.

نکته دیگر این است که باید این اتفاق بزرگ در حوزه شعر را به ۲ اتفاقی که در یکی‌دو سال گذشته رخ داده است، مربوط دانست. نخستین اتفاق، انتصاب علی‌محمد مؤدب به عنوان دستیار وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در حوزه شعر و دومین هم انتصاب علیرضا قزوه که خود موسس جشنواره شعر فجر در میانه دهه ۸۰ بوده است، به دبیری هجدهمین دوره از شعر فجر بود.

شاعران همیشه از بی‌توجهی مسؤولان گلایه‌هایی داشتند که نسبت به شعر دغدغه ندارند اما انتصاب علیرضا قزوه و اجرای برنامه «سرزمین شعر» نشان از آن دارد که در حوزه شعر نیز باید افرادی که دغدغه‌مند هستند در راس کار قرار گیرند. برای مثال در سال‌های گذشته دبیران جشنواره فقط به برگزاری محافل شعرخوانی و اختتامیه می‌پرداختند اما این دوره نشان داد در ساختار مشکلاتی وجود ندارد و با انتصابات درست می‌توان به ایجاد جریانی برای تقویت و تثبیت هر هنری بویژه شعر و ادبیات کمک کرد.

البته می‌توان کم‌فروغی شعر را هم در میان مخاطبان و مردم به خود شاعران توجه داد.

حبیبی کسبی درباره این برنامه می‌گوید: «اگر نگوییم که برنامه قابل قبولی است اما حداقل برنامه قابل دفاعی است. همه ما می‌دانیم کاستی‌هایی دارد و به عنوان نخستین تجربه در شعر جدی تجربه قابل قبولی است و از طرفی هم این تصور غلطی را که در رسانه نسبت به شعر شکل گرفته بود که تا اسم شعر می‌آمد ذهن‌ها به سمت مشاعره یا شعر طنز سوق پیدا می‌کرد، بازتعریف کرد که گونه‌ای جدی‌تری از شعر وجود دارد که می‌توان به مردم ارائه داد.

سال‌های قبل دبیرهایی که انتخاب می‌شدند، دبیرهای خط‌شکنی نبودند و در حد خودشان جشنواره را اجرا می‌کردند. تا همین ۳-۲ سال قبل جشنواره به بی‌سر و صداترین شکل ممکن برگزار می‌شد که حتی خود شاعران هم متوجه نمی‌شدند جشنواره کی آمد و رفت! اما علیرضا قزوه مرد کارهای بزرگ است. حتی ۱۸ سال پیش هم خودش جشنواره را ایجاد کرد و الان هم به فردی چون قزوه نیاز داشتیم تا بتواند این تغییر عمده را در شعر فجر ایجاد کند.

از طرفی، آقای مؤدب هم از آدم‌های فعال است و در شهرستان ادب هم سال‌هاست که نیرو تربیت می‌کند و به شرایط شعر و شاعران کشور احاطه دارد. همه اینها کمک کرد این دوره از جشنواره شعر فجر در قالب سنتی‌اش برگزار شود و سرزمین شعر هم جشنواره را به میانه مردم بیاورد».

ما در روزگاری زندگی می‌کنیم که شیوه‌های ارائه هنرهای مختلف عوض شده و شعر هم همین است؛ روزی در کتاب چاپ می‌شد، البته الان هم می‌شود اما ارائه‌اش باید به روز و همراه با پیشرفت مخاطب باشد و دوره شب شعر سنتی به معنای اینکه مراسمی برگزار شود تا شاعران بیایند برای ۱۰۰ تا ۲۰۰ نفر شعری بخوانند و تمام شود تا مراسم دیگر، تمام شده است.

نکته دیگر این است که ما در حوزه شعر نزدیک به ۴۰ سال فقط به برگزاری شب شعر و شعرخوانی و مشاعره توجه کرده‌ایم و در جهت ایجاد برنامه‌ای متناسب با نیاز روز جامعه و سلیقه مخاطب پیش نرفته‌ایم؛ به نوعی ذائقه مخاطب چند سال جلوتر از سازندگان و متولیان فرهنگی بویژه شعر است. امید داریم این برنامه خرق عادتی شاعرانه باشد.

«سرزمین شعر» نخستین رقابت جدی و مبتنی بر نقد و نظر تخصصی در حوزه شعر معاصر ایران است که در آن ۶۴ شاعر در ۸ گروه با یکدیگر به رقابت شعری می‌پردازند و اشعارشان توسط کارشناسان متخصص و بنام حوزه شعر و ادبیات مورد داوری قرار می‌گیرد. پخش «سرزمین شعر» در ۳۰ قسمت ۷۰ دقیقه‌ای از روزهای آخر سال آغاز شده تا عید سعید فطر، هر شب ساعت ۲۲:۳۰ از شبکه ۴ سیما پخش می‌شود.

نگاهی به فیلم «پرویزخان» ساخته علی ثقفی

احیای هیجان و غرور ملی پس از ۴ دهه

گروه فرهنگ و هنر: «پرویزخان» به کارگردانی علی ثقفی و تهیه‌کنندگی عطا پناهی را که این روزها در قالب اکران نوروز ۱۴۰۳ روی پرده سینماهاست، نمی‌توان یک فیلم زندگینامه‌ای به معنای کامل آن دانست. این فیلم برشی از یک مقطع حساس و کمتر گفته‌شده از تاریخ فوتبال ایران در سال‌هایی است که به تبع درگیر بودن کشور با جنگ، حواشی فوتبال جایگاهی در رسانه‌ها و ادبیات رسمی مدیران کشور نداشت. این برش تاریخی البته بیش از هر کس با یک نام گره خورده است؛ استاد پرویز دهداری، فوتبالیست مطرح دهه ۳۰ و ۴۰ که از مکتب باشگاه شاهین سر برآورد و سال ۱۳۵۰ توانست در قامت سرمربی تیم ملی فوتبال صعود به المپیک ۱۹۷۲ مونیخ را تجربه کند.

هر چند پس از این موفقیت، از سمت خود کناره‌گیری کرد تا ۱۴ سال بعد که در آستانه بازی‌های آسیایی ۱۹۸۶ سئول (شهریور ۱۳۶۵) باز هم روی این نیمکت بنشیند؛ دورانی که کشور در تب جنگ تحمیلی می‌سوخت و ورزش هم از حیث بودجه، امکانات و ساختار مدیریتی در مضیقه بود اما دهداری با تکیه بر اصول مدیریتی و اخلاقی خاص خود توانست تیمی یکپارچه تشکیل دهد که البته با اتفاقات و حواشی پس از مسابقات آسیایی سئول دچار چالش شد. ۱۴ بازیکن اصلی تیم ملی که از شیوه کار و سبک مربیگری پرویز دهداری به تنگ آمده بودند، در اقدامی بی‌سابقه و غیرمعمول با امضای نامه‌ای از حضور در تیم ملی انصراف دادند. به این ترتیب دهداری در موقعیتی بحرانی، مهره‌های اصلی خود را در فاصله کوتاهی تا مسابقه حساس با تیم کویت از دست داد.

«پرویزخان» روایت‌گر شیوه مدیریتی و سبک زندگی یک مربی فوتبال با ویژگی‌ها و اصول خاص اخلاقی است. سوژه این روایت می‌تواند در وضعیتی مشابه در جایگاه معلم، پدر و مادر یا مدیر یک مجموعه در نظر گرفته شود. در این وضعیت، فرد مسؤول به یک‌باره بخش عمده‌ای از داشته‌های خود را از دست داد و با انبوهی از مشکلات و البته عوامل انسانی ناسازگار مانند فرزند دانش‌آموز یا نیروی انسانی مواجه می‌شود اینجاست که نسخه‌های متفاوتی برای برون رفت از وضعیت نامطلوب پیش روی فرد تصمیم‌گیرنده قرار می‌گیرد و او باید برای حل مساله از این راهکارهای مدیریتی و رفتاری بهره جوید.

انصراف بازیکنان تیم ملی که همگی از چهره‌های شناخته‌شده و محبوب بودند فضای سنگینی را در افکار عمومی و مطبوعات علیه دهداری شکل داد. «پرویزخان» توانسته کشمکش‌های مدیریتی را در قالب یک مربع (دهداری، رئیس فدراسیون، رئیس سازمان تربیت‌بدنی و نماینده مجلس) شکل دهد. در این هندسه داستانی، دهداری با حمایت رئیس فدراسیون فوتبال، بی‌اعتنایی احتیاط‌آمیز رئیس سازمان تربیت‌بدنی و مخالفت نماینده مجلس حامی بازیکنان مستعفی مواجه می‌شود. این شرایط به پیچیدگی فضا و سخت شدن تصمیم قهرمان فیلم می‌افزاید.

سعید پورصمیمی با تکیه بر ۶۰ سال تجربه بازیگری و هنرنمایی مثال‌زدنی خود در نقش پرویز دهداری، صلابت یک مربی مقتدر را در شیوه بیان و حرکات خود منعکس کرده است؛ انتخابی مهم که اگر درست انجام نمی‌شد، نقطه ضعف بزرگ فیلم لقب می‌گرفت و زمینه‌ساز دفع تماشاگران می‌شد. از سویی دیگر، پورصمیمی با تغییر به‌موقع و به جای لحن، تن صدا و میمیک صورت خود ویژگی مهرآمیز شخصیت دهداری در مواجهه با شاگردان، همسر و دخترش را باورپذیر ساخته است. اما شاید نقطه‌قوت و بخش جذاب فیلم مربوط به بازسازی سینمایی بازی رفت ۲ تیم ملی ایران و کویت در مرحله مقدماتی المپیک سئول باشد. کویت در آن سال‌ها از قدرت‌های فوتبال آسیا محسوب می‌شد که سابقه حضور در جام‌جهانی ۱۹۸۲ اسپانیا را داشت. آخرین برد فوتبال ایران مقابل این تیم نیز به ۱۰ سال پیش از آن و فینال مسابقات جام ملت‌های آسیا در سال ۱۹۷۶ باز می‌گشت. علاوه بر این، حمایت پنهان و بعدها آشکار کویت از دولت بعثی عراق در جریان جنگ تحمیلی نیز بر حساسیت این مسابقه می‌افزود.

سال ۱۳۶۵ به‌دنبال تصمیم مسؤولان سیاسی کشورمان مبنی بر عدم شرکت در کنفرانس سران کشورهای اسلامی که در کویت برگزار می‌شد، کویتی‌ها نیز حاضر به پذیرش تیم ملی فوتبال ما در خاک خود نبودند. فدراسیون فوتبال ایران نیز در اقدامی مشابه از فیفا درخواست کرد مسابقه این ۲ تیم در خاک کشور دیگری انجام شود که در نهایت دوحه قطر به عنوان میزبان این مسابقه انتخاب شد؛ رقابتی نابرابر بین کویت پرستاره و تیم جوان و دگرگون‌شده ایران که ۹ بازیکن آن نخستین بازی ملی خود را تجربه می‌کردند. علی ثقفی در مقام کارگردان توانسته است با ریتم درست و انتخاب نماهای مناسب، این مسابقه را در حد قابل قبولی پس از ۳۷ سال بار دیگر پیش چشم فوتبال‌دوستان ایرانی بگذارد. شاید اهل فن با نگاهی تیزبینانه بتوانند ایراداتی را بر جلوه‌های ویژه یا طراحی صحنه این سکانس‌ها وارد کنند.

با این حال باید به این نکته نیز توجه کرد که «پرویزخان» نخستین تجربه جدی بازسازی بخشی از یک مسابقه ملی فوتبال در قالب یک فیلم بلند است و دیکته نانوشته هم غلط ندارد. در جریان اکران این فیلم در روزهای اخیر، حس و حال خوب و واکنش‌های هیجانی تماشاگران نیز گویای این مطلب است که سازندگان «پرویزخان» توانسته‌اند مخاطبان را با خود به هشتم اسفند ۶۵ و استادیوم بن حمد دوحه ببرند و فضای هیجان‌انگیز این مسابقه را به آنها نیز منتقل کنند. از سوی دیگر، به تصویر کشیدن دوران جوانی فوتبالیست‌های محبوبی همچون احمدرضا عابدزاده، جواد زرینچه، سیروس قایقران و زنده‌یاد کریم باوی نیز به این همراهی حسی می‌افزاید.

«پرویزخان» به عنوان یک فیلم ورزشی و انگیزشی با محوریت شخصیتی واقعی و اتفاقی حقیقی، تجربه‌ای قابل توجه در سینمای ایران است و می‌تواند راه را برای پرداختن به سوژه‌های مشابه فوتبالی باز کند؛ هر چند این فرآیند نیازمند حمایت مدیران فرهنگی و البته جسارت نویسندگان و فیلمسازان جوانی از جنس علی ثقفی است.